

Új város

XXVIII. évfolyam
11. szám
2016. november
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A TECHNOLÓGIA ÚTVESZTŐIBEN

A tét: visszatalálni emberségünkhöz

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjet fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 A kongói anyáért
focolare.org
- Ferenctől Ferencig
Roberto Catalano
- Add magad!
Szerkesztette: Prokopp Katalin
- Workshop a közösségi gazdaságért
Nagy Szilárd

Interjú

- 6 Másban moshatod...
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 8 Aranyi Krisztina
Kovács Bertalan
Szalamin Edit

Fókuszban

- 10 Digitális útvesztőben
Soós Rita
- Emberségünk visszaszerzése
Jesús Morán

Színes riport

- 13 Sokféle cél, egy pálya
Simkó Zsófia

Aktuális

- 17 Az Atya ölelésében

Társadalom

- 18 Felfedezésre váró világ
Massimo Toschi

Lelkiség

- 20 A szolidaritás áramlatai
Chiara Lubich
- Új szemekkel
Klaus Hemmerle
- Az élet igéje - november
Fabio Cardi

Az ige élete

- 23 Adni és kapni
Ünnepi készülletben
Őszinte hang

Velünk történt

- 24 A túlélés bátorsága
Roberto Catalano

Életmód

- 26 A siker kulcsa a jókedv
Raffaele Arigliani
- Vidám vagy bántó tréfa?
Ezio Aceti

Mese

- 28 Levél Lenke
Barlay Ágnes

Kultúra

- 30 A cigány lélek közelről
Hortoványi Jenő
- Bespájjolva
Göbel Gergely
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

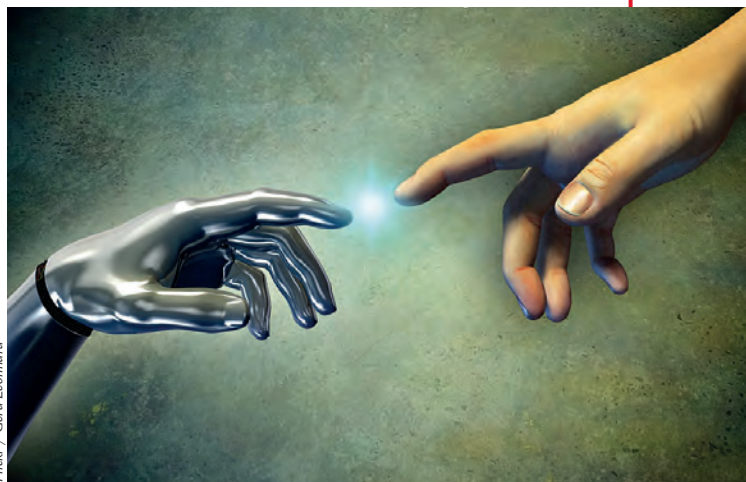
ÖNPROGRAMOZÓ EMBER

Lazítani kéne, tele van a fejem. Elolvasok egy-két viccet egy népszerű honlapon. Némelyiken tényleg jót szórakozok, de egy idő után egyre keserűbb szájjal lapozok tovább. Az, hogy a témák között némelyik nem teljesen ártatlan, így volt húsz éve is. Nem a hagyományos értelemben vett piszkos humorról beszélek, hanem arról az emberségből kifordult világról, amelyik némelyik viccből rám zúdul.

No jó, nézzünk mást! Áttérek a mindenkori kisember örömeit és drámáit kifigurázó kedvenc külföldi humoristám jeleneteire. De jó poén, most nőt alakít... már a harmadik percnél jár, mire felfogom a jelenet lényegét, a nemek szerepének teljes összeállítását, és mindezt – színészi szempontból zseniális – patetikussággal bemutatva. Ez a világ erőszakosan betolakodik napunk legegyszerűbb perceibe, agyunk és lelkünk zeg-zugaiba, azt sugallva, hogy a természetes maradi, a természetellenes viszont boldogító.

De nem vicc(ek)ről van szó, hanem a valós életről. Egyre furcsább történeteket látunk-hallunk, és immár nem csak svéd vagy holland sajtótermékekből, hanem közvetlen közelünkben is. Az, ami pár évtizede rémálomnak tűnt, a technológia előmenetelével évről évre könnyebben hozzáférhetővé válik: az ember egyre tökéletesebben beprogramozható. Megjelenése, neme, életének minősége és hossza... optimalizálható. Csak pénz és elszántság kérdése. A génmanipuláció, a plasztikai sebészet, a speciális gyógyítási technikák és módszerek egész tárháza felsorakozik. És jaj annak a régimódinak, aki nem dicsőíti a személy önprogramozó jogát és a technikát, ami lehetővé teszi, hogy az ember Isten legyen maga fölött!

Értékes gondolatindító a témában Soós Rita cikke a digitális forradalomról, aki kifejti, mi is ez a jelenség, ami miatt a szakemberek korunkat a robbanásszerű változás koraként írják le. Jesus Morán a teológiai antropológia szemszögéből egy korkép/körkép szintezist ad, majd reménykeltő távlatot nyit a poszthumán ember előtt az embernek maradás titkát illetően.

Flickr / Card Leonhard

**Az ember, ha ember akar maradni,
nem lehet Isten maga fölött.**

A fiatalabb nemzedékek már egy ilyen világba nőnek bele. Rajtunk is múlik, akik e két korszak között állunk, tudunk-e támpontokat és boldog emberi létben megélhető mintákat nyújtani nekik. Rajtunk, akiknek kis-nagy élményei e lap hasábjain helyet kapnak: A színészen, aki szabadidejében értékeket ad át a jövő nemzedéknek váci önképzőkörével vagy a Határjárók c. filmben való részvételével. A fiatalon, aki részt vesz a 72 óra kompromisszum nélkül önkéntes akcióján. A nagy cigány költőnkön, aki kultúrát teremt a kultúrában, verseivel megláttat egy velünk élő, de sokunk előtt rejtett világot. Az anyán, aki következetesen nevel, nem megy bele a tanár kijátszásába, pont gyermeke érdekében. A hivatásos sportolón, aki szaktudását az amatőrök és családjaik javára fordítja... Ők így járulnak hozzá, hogy e példákön felbátorodva az új nemzedékek a megváltozott és folyton változó társadalomban is helyes döntéseket tudjanak majd hozni. Erre vagyunk meghívva mindannyian, nap nap után. ■

A kongói anyákért

Júliusban Kinshasában megnyitotta kapuit a *Moyi mwa Ntongo Egészségügyi Központ* új épülete, melyben szülészeti, gyermekosztály és műtő kapott helyett. Az *Amu Luxemburg* és kongói partner-szervezete, az *AECOM* jóvoltából két éve készülő központ építési költsége mintegy 410 ezer euró volt, és napra pontosan a kórház alapítása után tíz évvel nyitották meg, július 19-én pedig megszületett itt az első csecsemő. Ahogy az ünnepélyes megnyitón Arthus Ngoy egészségügyi igazgató elmondta, fontos ez egy olyan országban, ahol a gyermek- és anyahalandóság még rendkívül magas: „100 ezer élveszületésre 846 anyahalál jut, míg a világátlag 216, és 1000 születésre 104 halvaszületés, világszinten az egyik legmagasabb arány”.

A Fokoláre Mozgalomhoz kötődő magánszemélyek és egyesületek több országban hozzájárultak, hogy a kongói fővárosban felépülhessen a kórház új szárnya. Luxemburgban például a gyerekek saját maguk készítette kézműves termékeket árúsítottak, még a téli hidegben is.

„Nagy meglepéssel tölt el – folytatja Ngoy doktor – főleg az anyák miatt, akiknek eddig a 9 hónapnyi nőgyógyászati tanácsadást követően máshová kellett menniük szülni. Úgy érezték, akkor hagyjuk őket magukra, mikor leginkább szükségük van ránk. De azért is, mert így megfelelhettünk a kongói kormány azon elvárásának, hogy teljeskörű, folytonos és minőségi ellátást nyújtsunk. Köszönet illeti ezért Chiara Lubichot, aki elindította ezt a központot.” ■

Forrás: focolare.org
Fordította: Prokopp Katalin

Ferentől Ferencig

Assisiben Béke-imanapra gyűltek össze Ferenc pápa körül a nagyvallások vezetői. 1986-ban II. János Pál pápa kezdeményezésére tartották itt meg az első imatalálkozót. Harminc év alatt a világ megváltozott, nem két-, hanem sokpólusú, és a háborúk – melyek sohasem vallásháborúk – megsokszorozódtak. Fontos a vallások szerepe a konfliktusok elkerülésében és a megoldások felismerésében is.

Ferenc pápa részéről az üdvözlés a nap elején nem protokolláris volt, hanem mindenkiel személyes, mély és folytatásra nyitott találkozás. Majd a Sacro Convento-ban, együtt ebédeltek. A közös étkezés sok kultúrában a béke jele. Senki nem vádolhatja a résztvevőket szinkretizmussal, ugyanis ezt követően az egyes vallások hívei külön helyszínre vonultak el imádkozni a világ békéjéért, a keresztények pedig együtt maradtak. Záró momentumként a Szent Ferenc Bazilika előtti téren félkörben ültek le a vallási vezetők, ezzel is kifejezve, hogy senki sem formál jogot elsőbbségre, mindamellett, hogy nagy megbecsüléssel és tisztelettel vannak Ferenc pápa iránt. A pápa nevét, mértékletes életvezetésének példáját, szavait, tetteit gyakran emlegették a Béke-imanapot megelőző két nap alatt, amikor városszerte 29 fórum és kerekasztal-beszélgetés zajlott. A záró programon keresztény, buddhista és muzulmán vezetők mélyenszántó és életközeli reflexiói hangzottak el, valamint személyes megosztások.

Idén is meghatározó volt Assisi légköre. Itt béke tölti el az ember lelkét. A ferences család pedig mély tisztelettel, szerény és szolgáló vendéglátással adott példát arra az alázatra, amelyet Szent Ferenc a párbeszéd és a béke alapvető feltételeként kért követőitől. ■

Forrás: focolare.org
Roberto Catalano

Add magad!

Október 6–9-ig, kilencedik alkalommal rendezték meg a *72 óra kompromisszum nélkül* háromnapos, szociális, önkéntes akciót, különböző egyházak összefogásával. Az idei mottó: „Add magad!” Országszerte közel 8000 önkéntes 330 projektben végzett ökológiai, társadalmi és közhasznú munkát, hogy szebbé, élhetőbbé tegye környezetét.

Csak néhány példa a fiatalok 97 magyar településen végzett tevékenységéből: Győrben többek között két, több száz méter hosszú kerítést festettek le. Általános iskolások csoportja betegeket látogatott meg a kórházban, amire műsorral, valamint saját kezűleg készített imakártyákkal készültek. A soproni fiatalok többek között parktakarításban is részt vettek. Csornán csaknem húsz projekt valósult meg a 72 óra során. Agyagosszergényen, a 930 lelket számláló településen 120-an töltötték hétvégéjüket azzal, hogy környezetüket szebbé tégyék. Szolnokon több mint ötszáz fiatal csatlakozott az akcióhoz: a hadisír-gondozástól a beteglátogatáson át a cigarettacsikk szedésig mindenféle tevékenységet végeztek. Kaposváron idén az evangélikus gyülekezeti ház új épületrészét rendezték be. Csurgón több mint háromszáz fiatalt sikerült bevonni az akcióba, akik nemcsak a szeméttől tisztították meg a város köztereit, de játszóházukba is várták a rászoruló gyermekeket.

A fiatalok példát mutattak: közösen, összefogva egymásért, jobb lehet a világ – nem csak 72 órára. ■

**Forrás: www.72ora.hu
Szerkesztette: Prokopp Katalin**

A rendezvény albumából

Workshop a közösségi gazdaságért

Szeptember 4-től 8-ig került megrendezésre a Loppiano melletti Lionello üzleti parkban az első gyakorlati jellegű nyári iskola a közösségi gazdaság keretein belül. A negyven résztvevő többsége európai, fülöp-szigeteki és dél-amerikai egyetemista, illetve fiatal pályakezdő volt, a program két főszervezője argentin és spanyol. Az olasz konyha ízvilága szerinti étkezéseink az igazán aktív társalgás, ismerkedés színterévé váltak.

Egy egész napot a szegénység témájának szenteltek. A Közép-afrikai Köztárságból származó Geneviève Sanze képes beszámolóval hozta közelebb az Afrika egyes területeit érintő nyomort. Felhívta figyelmünket, hogy a segítségnyújtásban nagyon fontos visszaadni az emberek méltóságát, vagyis nem szoktathatjuk hozzá a rászorulókat az állandó támogatáshoz, ehelyett segíteni kell nekik talpra állni. Luca Crivelli előadásában hallhattunk az új társadalmi vállalkozásokról, többek között a hazánkban is népszerű „Ted experience”-ről, amely a tudás közjává tételét állítja középpontba, és keretében, természetesen megfelelő feltételek mellett, bárki megoszthatja ismereteit.

A találkozó alapkérdése az volt, hogyan tehetnénk ismertté a közösségi gazdaságot a korunk nyújtotta média eszközein keresztül. A csoportmunkák a következő konkrét projektek köré szerveződtek: „Story telling” videó készítés, honlap áttekinthetőbbé tétele, kiállítás szervezése, valamint cikk írása egy osztrák egyetem számára. A csoportok – a miénk, a „Story telling” is – „távmunkában” tovább folytatják az elkezdett projekteket. ■

Nagy Szilárd

www.72ora.hu

Másban moshatod...

Egy színész általában felkérések alapján dolgozik. Mégis, mi a kedvenc műfajod és szereped?

Kedvenc szerepem nincs, illetve mindig az adott szerep a kedvenc. Sok zenés darabban játszom és játszottam, és egyre többet énekelek. A humort is nagyon szeretem. Alapvetően klaszszikus színházi elképzeléseim vannak: kedvelem, ha van prózai szöveg, amin keresztül érzéseket közvetíthetünk. De vettem már részt rögtönzős játékokban is, mai szóval élve interaktív előadásokban. A drámáktól a vígjátékokig minden műfajt szeretek, ha értéket képvisel, ha pozitív katarzist okoz, ha a néző úgy megy el, hogy a lelke felemelkedett az előadástól.

Honnan jött a Határjárók egyik főszerepe, Guido Mirti megformálása? Szeretsz történelmi témákat feldolgozni?

Értékes kezdeményezés ilyen filmek a létrehozása, ezért én is szívesen segítettem. A sorozat egyik előző

részében, kaptam egy kis szerepet, ott „fedezett föl” a rendező, Cinzia Panero, és kért ennél a filmnél Guido megformálására, helyesebb szóval a testi megjelenítésére. Cinziának jó beavató képessége van. Elmondta a saját motivációit, és azok hirtelen megszólították a szívem. Manapság egy színésznek ritkán adódik alkalma filmszerepekre, mi is keveset filmezünk, így már az is vonzó volt, hogy „dobozba kerülök”. Mindig izgalmas, ha a filmnek van valóságalapja. Egy dokumentumfilmben pedig nem mi vagyunk a lényegesek, hanem az, hogy az adott ember élete egészében megjelenjen. Mi a képi anyaggal csak hozzásegítjük a nézőket a jobb megértéshez. A mai mozgóképvilágban, ahol a reklámok össze-vissza cikáznak, ez már szinte elvárás. Egy dokumentumfilm is akkor érdekes, ha a néző beleláthat abba a korbba, látja a történetet, és így még jobban bele tudja élni magát. A *Határjárók* szerintem ezt sikeresen valósítja meg.

Cervenák Péter

RUZICKA LÁSZLÓ

...vagyok, színész, rendező, egy szóval színházi ember. Tizenhat éve dolgozom a profi pályán. Szabadúszóként, tehát különböző társulatoknál, többek között a Madách Színházban és a Szekér Színházban játszom. Vácon előadásokat hozunk létre egy önképző társulattal, melyet én vezetek. A fiatalokkal, akik hobbiszerűen szeretnének foglalkozni a színházzal, együtt, az előadásokon keresztül tanuljuk az életet és a színjátszást.

Ezt személyes élménnyel igazolhatom: a film végére nagyon mélyen megérintett Guido személyisége. Szereplőként nehézséget okozott-e, hogy az eljátszott történet háttérként zajlik, a szövegek nem hallatszanak ki, így a gesztikulációval kellett mindent kifejeznetek? Ez akár segíthet is, hogy egy történet csak mozgóképpel jelenik meg valódi dialógusok nélkül. Szakmai szempontból is nagyon jók voltak az ösztönös reakciói a szereplőknek, akikkel együtt jelenítettük meg ezeket a képeket. Segít – annak is, aki nem tanulta a szakmát –, ha az ember

alázattal és lelkesedéssel ráfigyel az instrukcióra, hogy most például egy tárgyalás zajlik, vagy itt épp börtönben ülünk. Cinzia nagyon sok mindent elmesélt arról, hogy mit fogunk megjeleníteni ebben a képben, hogy tudjuk, miről szól. És szerintem nagyon jó lett az illúzió. Ezt tudja a kamera: egy jól elkapott, őszinte pillanat, fáradtság, ijedtség, feszültség egyszerűen látszik a vásznon és szolgálja a filmet. Ugyanazt a feszültséget tudja létrehozni, mint amiről közben az előtérben az eredeti szereplők és az interjúalanyok beszélnek. Persze a nyersanyag még csak egyharmad rész, a többi a vágóasztalon dől el, a zenétől, a vágástól függ.

A szereplők nagy része amatőr volt, te pedig a szabadidődből áldoztál. Megérte? Milyenek voltak a forgatások?

Nem szeretem az amatőr szót, de annyiban igaz, hogy azt jelenti, „kedvtelésből” csinálja, nem pénzért. És valóban, mi sem pénzért készítettük ezeket a felvételeket. Jó hangulatúak voltak a forgatások: egy közönségként, egy szívvel gyúrtuk össze. Nekem – ahogy szokták mondani – a szakmám a hobbi. Úgyhogy nem okozott gondot, hogy nem maradok otthon és bámulok ki a fejemből. Izgalmas volt, hogy a legnagyobb kánikulában, júliusban forgattuk a téli jeleneteket, pulóverben és kabátban. De ez is a film varázsa, hogy mindenki odaadja magát egy ügyért.

Los Angelesben jártál nemrég, és oda is elvitted magaddal a filmet. Ezek szerint azonosulni tudsz vele. Akkor tudunk egy ember teljes élete után nyomozni, és akkor alkothattunk róla valós képet, amikor fizikai életét végigélte. Ebben a filmben hiteles emberekről van szó, akik nem szaladgáltak az újságokhoz, hogy

Bohus Vercs (2)

dicsekedjenek tetteikkel, hanem mi fedeztük fel őket. Ma sajnos kevés a hiteles ember, ezért – úgy vélem – az ilyen történeteket terjeszteni kell. Ezáltal a mi jelenlegi életünk is jobb lehet, elhihetjük, hogy tartunk valahonnan valamerre, még akkor is, ha éppen nem látjuk. Szeretném megköszönni a rendezőnek, hogy

Balra: A Határjárók forgatása közben. Fenn: Egy jelenet a filmből.

gondolt rám, meglátta ezt bennem. József Attila mondja: „hiába fűrösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat”, és ez megint beigazolódott. ■

HATÁRJÁRÓK

A „Hidak Európában: múlt és jövő” projekt keretében készült dokumentumfilmek közül a negyedik. Két ember történetéről szól, akik átléptek a hidegháborús, keményen őrzött határokon, hogy a „vasfüggöny” mögött is elmondják az egyetemes testvériség üzenetét. De szól a kelet-európai országokban üldözött keresztények százezreinek szenvedéséről és jajkiáltásáról is.

Végül pedig a Fokoláre Mozgalom lelkeségéről, melyet Isten éppen azért hívott életre, hogy belépjen az ateista világba. A dokumentumfilm főszereplői: Pavel Hnilica jezsuita pap, a földalatti szlovák egyház püspöke, aki az 50-es években Olaszországba szökött, hogy megmeneküljön a börtöntől, és hogy XII. Piusz pápát tájékoztassa a vasfüggöny mögött élő, üldözött egyház helyzetéről. A másik Guido Mirti, ismert nevén „Cengia”, olasz fokolarinó, aki 1955-től 1963-ig, prágai bebörtönzésének évig, rendszeresen utazott Csehszlovákiába, Magyarországra, Lengyelországba és az NDK-ba. Az igazi okot, a Szentszék és a csehszlovák püspökök közti kapcsolattartást kereskedelmi tevékenységgel leplezte.

EMLÉKEZÉS

Valóságos remény volt

Aranyi Krisztina

Édesanyám' 56 október 23-án nem hazavitt a napköziből, hanem a Petőfi szoborhoz. Rengeteg ember állt már ott, találkoztunk egy nagynénémmel, akinek a férje a Műszaki Egyetemen tanított. Hangosan, örömmel mesélte, hogy ott mi történt. Boldog volt ő is, körülöttünk a többi ember is. Nem féltek, hangosan mondták, amit akartak. Azokban az időkben ilyen nem volt. Az emberek a lakásban is suttogva beszéltek, emlékszem, úgy mondták, „még a falnak is füle van”. Amikor azután elkezdődtek a harcok, és nappalra le kellett költöznünk a pincébe, ott is éreztem, hogy nincsenek többé ezek a falak. Akkor hallottam először ezeket a szavakat: optimista-pesszimista. Vidékről élelmiszerküldemények jöttek. Az előző években hús se volt nagyon, most meg libát lehetett kapni a hentesnél. A fiatalabb háziasszonyok nem tudták, mihez kezdjenek vele. Ebben is segítettek egymásnak. Apám egy kenyérgyárban dolgozott, onnan szerzett egy zsák kenyeret, a hátán vitte, úgy mászott át a különböző falakon. Természetesen az egész háznak adott. Mikor egy katonai teherautó állt meg a házunkkal szemben, teát főztünk a „magyar katonáknak”.

Éreztem a különleges légkört, a mai eszemmel úgy mondanám, hogy ott volt Isten. Ledőltek az emberek közti falak, mindenki szabadon tette a jót. Ez olyan erős élmény volt, hogy a rákövetkező évek megtorlása, szörnyűségei ellenére is élt bennem – és bár nemigen beszélünk róla, tudom, hogy sokakban – a remény, mert valóságos volt. Isten ajándékának gondolom, útravalónak is a nehéz évekre, amelyek '56 után következtek, ahogy régen télen a szegény családokban a gyerek kapott egy forró sült krumplit, hogy a hosszú úton azzal tartsa melegen a kezét. És 1989. június 16-án, amikor Nagy Imrét és társait újrátették, úgy éreztem, hogy valóban nem volt ez álom.

Nem tudom, mi lett volna belőlem e nélkül az élmény nélkül, amely megalapozta bennem a hitet az összefogásban, a szabadság lehetőségében. Most is hiszek ezekben az értékekben, az igazmondásban. Pedig nem mondhatom, hogy már minden valóra vált volna. ■

VÁLASZTÁSOK

Közünk Amerikához

Kovács Bertalan

Nem állítanám, hogy tájékozott lennék a témában, de mostanában kifejezetten foglalkoztat a közelgő amerikai elnökválasztás. Különösen izgalmas erről írni, hiszen most még a választás előtt vagyunk, de mire az Új Város olvasói kezükben tartják a novemberi számot, már valószínűleg túl leszünk rajta. Ráadásul a kérdés nagyon összetett: a különböző szempontok szinte naponta változnak az eseményekkel.

Miért érdekelhet egyáltalán minket a világ másik felén folyó belpolitika? Nos, sajnos, vagy nem sajnos, de sok jel mutat arra, hogy itt Európában az amerikai kultúra, politika és gazdaság árnyékában élünk. Az Egyesült Államok elnöke nem pusztán a világ egyik legnagyobb hatalommal bíró személye, hanem a világ nagyhatalmai közül – gondolok itt Oroszországra, Kínára, vagy a diffúz, nem túl jól definiált közel-keleti iszlám világra – éppen annak az élén áll, amelyik történelmében és kultúrájában a leginkább köthető Európához. Amerikai filmeket nézünk, amerikai ruhákat horduk (persze csak az igazán menők), a külföldiekkel angolul beszélünk. Gazdaságunk rendkívül függ az Államokétól (szükségtelen megemlíteni, milyen hatással volt a 2008-as amerikai lakáspiac bedőlése a világgazdaságra), és senki sem tagadhatja, hogy Amerikának komoly szerepe (felelőssége?) van a „demokráciaexport” következményeként kialakuló társadalmi instabilitásban a Közel-Keleten vagy Afrikában. Véleményem szerint azonban még ennél is többről van szó. A republikánus és a demokrata párt, és maguk az elnökjelöltek is, sok elvi kérdésben karakterisztikus álláspontot képviselnek. A migráció, az iszlám országok ügyeibe való beavatkozás mértéke, az abortusz: ezek olyan vitás kérdések, amelyek sok más ország parlamentjének és vezetőjének napirendjén vannak. Egyáltalán nem közömbös tehát, hogy melyik elv válik uralkodóvá Amerikában.

Hogy kell-e szurkolnunk valakinek, azt nem szeretném, de nem is tudnám megmondani. Ami viszont biztos, hogy a választás eseményeit követni fogom, és amikor a híreket figyelem, el fogok gondolkozni, mindez milyen hatással lesz a világra és hazánkra. ■

GENERÁCIÓK

Az időskor értékei

Szalamín Edit

Nemrégiben akaratlanul hallgatója voltam fiatalok öregekről folytatott, erősen kritikai hangú beszélgetésének. Miután észrevettek, udvariasan más témára tértek. Bevallom, jólesett a tapintatuk, mivel meggyőződéses híve vagyok a generációk együttműködésének.

Modern világunk az ifjúságkultusz bűvöletében él, ugyanakkor a vénülő Európában az idősök jelentősen növekvő aránya a szociológusok szerint radikálisan átrendezi a társadalmi viszonyokat. A korábbi évszázadokban az ókortól kb. a 20. század derekáig feltétlen társadalmi tisztelet övezte az idősöket, korunkban azonban nehéz méltósággal megöregedni. Az internet uralta információs időszyakban csökken a tapasztalat, az elmélyült tudás, a bölcsesség értéke. Az időskor leginkább a veszteségekkel, a betegségekkel, a leépüléssel asszociálódik. Tény, hogy az öregedés folyamatában az emlékező- és koncentrálóképeség, valamint a szellemi rugalmasság gyengül, és számottevően csökken a gondolkodás sebessége is.

A modern agy kutatás eredményei szerint ugyanakkor tévedés az öregedést kizárólag a hanyatlással azonosítani. Anré Aleman holland neuropszichológus szerint vannak olyan fontos szellemi képességek – pl. a bonyolult problémákkal kapcsolatos döntéshozatal vagy az érzelmeiken való uralkodni tudás –, amelyek terén az idősök jobbnak bizonyulnak a fiataloknál. Az öregeknek kevesebb gondot okoznak a negatív érzések, ezért kiegyensúlyozottabbak, jobban tudják kezelni az érzelmeiket. Élettapasztalataiknak köszönhetően több empátiával viszonyulnak a bonyolult társadalmi helyzetekhez, jó a szociális érzékük. A stresszel is könnyebben megbirkóznak.

Az öregkorban a bölcsesség is fejlődik, és erősödik a spiritualitás, a „szem arra, ami az ember felett áll”. Tudományos vizsgálatok is bizonyítják, hogy a spiritualitás és az élet értelmébe vetett hit jó hatással van az idős ember mentális épségére, de a szeretet és az empátia nélkülözhetetlen a lelki egészséghöz.

Fontos lenne, hogy ezek az időskori értékek ismertek legyenek. ■

www.fortepan.hu

© Depositphotos.com/ Tyler Olson

Ötvenhatot nem lehet elfelejteni.

Nem közömbös, ki győz a választásokon az USA-ban.

Az idősök jobb döntéshozók és érzelmeiken is jobban tudnak uralkodni.

Fotó: CN

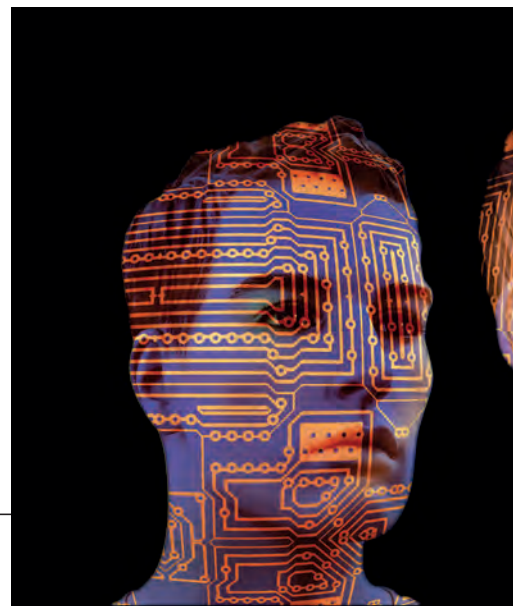
Digitális útvesztőben

Az elmúlt tíz év eseménydús gazdasági és társadalmi sokkhatásai annyira lekötötték Európa figyelmét – gondolok itt az amerikai pénzügyi buborék kipukkanására, a migrációs krízisre, a terrorfenyegetettségre, a brexit fémjelezte EU-válságra és még sorolhatnám –, hogy szinte észrevétlenül csöppentünk bele a digitális átalakulásnak nevezett IV. ipari forradalom korszakába. Annak ellenére, hogy évtizedek óta hatalmas átrendeződések zajlanak a világgazdaságban, a javak elosztásában és az új hatalmi struktúrák kialakulásában, a felmérések szerint a legtöbb profitorientált európai cégnek nincs stratégiája arra vonatkozóan, hogy mit is kezdjenek az új helyzettel. Ez azért problémás, mert a digitális szakértők szerint 2016–17-ben robbanásszerű átalakulás várható, és víziójuk szerint az ipari átrendeződések mellett az elkövetkezendő 25-30 évben a jelenleg ismert foglalkozások közel 50%-a el is tűnhet.

E cikknek nem célja a technikai vívmányok tudós elmék által is kiismerhetetlen labirintusának feltérképezése. Szeretnék azonban néhány társadalmi szempontra rávilágítani. Szinte naponta halljuk, hogy a fejlett ipari társadalmak öregedő korfája miatt egyre égetőbb a szakemberhiány. Míg a korábbi ipari forradalmakat a hatékonyságnövelés fűtötte, a IV. szakaszt inkább az utánpótlás hiánya jellemzi. A robotok megjelenése is ezt a problémát kívánja kezelni (gondoljunk az autópiparra, a logisztikai szektorra, vagy arra, hogy lassan már a kórházi műtöket is robotok foglalják el). Ehhez társul a nyersanyaghiány, valamint az a tény, hogy Ázsia szédületes tempóban fejlődik és exponenciálisan nő azoknak a száma, akik számára a nyugati életszínvonal elérése már valós lehetőség. Miközben a fuldoló természet azonnali változásokért kiált, a kapitalizmus farkastörvénye a profitról mond le utoljára, és a technika imádatában élő ember ezekre a

kihívásokra újabb technikai megoldásokkal kíván válaszolni. Bizonyára a különböző generációkban másképp jelenik meg ez az átalakulás, aminek sok pozitív hatása is van, hiszen az információ elérése ma már nem egy szűk réteg kiváltsága. Mégis elengedhetetlen, hogy ezt az irtatlan mértékű változást a Bölcsesség szemével nézzük. Annál is inkább, mert a digitális forradalom – véleményem szerint – súlyát

és hatását tekintve a maghasadás felfedezésével vetekszik. Az internetes és egyéb technológiai fejlesztések életünk egyre több területére vannak jelentős hatással. Gondoljunk csak a társadalmi kapcsolatainkra, a médiára, az ügyfél-kommunikációra, az oktatásra, a pénzügyek világára, az államizgatásban történő változásokra. Sőt, lassan már családi, baráti, egyházi kapcsolataink sem működnek a technikai vívmányok nélkül.

Pixabay.com (2)

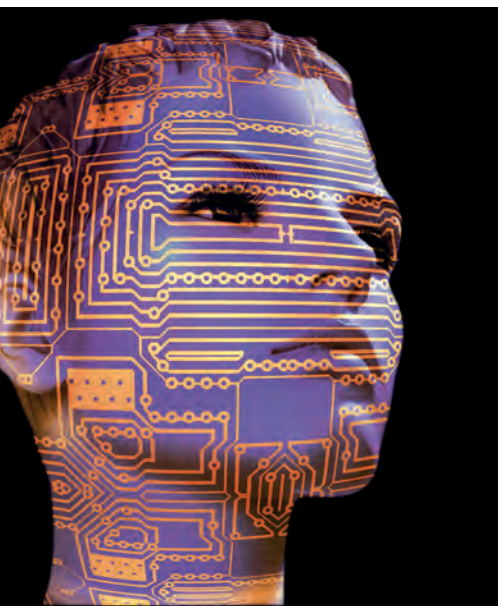
Tipikus jellemzője ennek az átalakulásnak, hogy az ember észrevétlenül bekerül egy virtuális körforgásba, s a korábbi kölcsönösségre és egymás befogadására törekvő hús-vér találkozásokat a digitális „intimitás” váltja fel. Ijesztőek az adatok annak fényében, hogy a nyugati társadalmakban a 8 és 18 év közötti fiatalok naponta több mint 10 órát töltenek valamilyen technikai eszköz használatával. A magyarázat már-már abszurd, de csak első ránézésre. Dr. Máté Gábor, Kanadában élő magyar származású orvos szerint az átalakulás legnagyobb ellentmondása, hogy „amikor a digitális eszközök megjelentek, feltételezték, hogy vagy üzleti célból, vagy oktatásra, vagy szórakozásra

fogják használni azokat. A tudósok azért fejlesztették ki a világhálót, hogy elősegítsék a bonyolult és összetett adatok gyors és hatékony kommunikációját.” A digitális forradalom azonban teljesen más irányba indult. Kiderült, és ez a fiatalokra fokozottan igaz, hogy „az emberek központi vágya nem az információ megszerzése a világról” hanem „az együttlét, az összetartozás érzése. (...) Meg akarunk győződni, hogy összetartozunk azokkal, akik fontosak nekünk. A lenyűgöző technológia, amit eredetileg az információk átadására tervezték, a kapcsolatok hajszolásának eszközévé vált.” A közösségi média azonban nem alkalmas arra, hogy az állandó visszacsatoláshoz szokott ember a legmélyebb érzéseit megossza másokkal. Ráadásul „a tartalom sok esetben mesterkélt és sekélyes.” Sok esetben azt sem tudjuk, ki van a vonal másik végén...

További veszélyforrás, hogy míg az atomenergia felhasználását tudósok és globális felhatalmazással bíró nemzetközi szervezetek felügyelik, a digitális átalakulásról, aminek a lehetséges kimenetelét felmérni sem tudjuk, ez nem mondható el. Az okostelefon korában a világ összezsugorodott, a nyugati jólét

karnyújtásnyira került széles tömegek számára. S míg évszázadokkal ezelőtt komoly kémhálózatra volt szükség ahhoz, hogy egy társadalom sebezhetőségét feltárják, mára ezek az információk is néhány kattintással beszerezhetők. Közismert tény továbbá, hogy az internetnek számos olyan bugyra van, amit a szervezett bűnözés is felhasznál saját céljaira, sok esetben kihasználva az átlagember naivitását.

A tudás hatalom, de egyben súlyos felelősség is. Ádám és Éva óta az emberiség legnagyobb dilemmája, hogy mit kezdjen a rábízott tudással. Mélyen belénk van kódolva a világ felfedezésének és megismerésének vágya, s talán nem véletlen, hogy ezáltal vagyunk leginkább sebezhetőek. Ha végignézzük a 20. század nagy drámaírait, sejteni kezdjük, miért büntette Isten olyan keményen az első emberpárt, akik a tudást ki akarták vonni a Teremtő fennhatósága alól. S mégis, újra és újra, minden történelmi korban az emberiség kísérletet tesz új Bábelek építésére, ahol jószándékú emberek közreműködésével zajlik a gonoszság erőinek egyesítése. Ne gondoljuk, hogy ezt a harcot a Krisztus nélkül élő individualizált ember meg tudja nyerni. ■

Emberségünk visszaszerzése

Bizonyos szakértők szerint a poszthumán jelenség a kultúra és a technológia összefonódásából jön létre. Az ember egyfajta új világméretű vetíti előre, amelyben mesterséges elemek egyesülnek a biológiai élőlényekkel. A poszthumán effajta főszereplőjét nevezzük *cyborg*-nak.

A poszthumánhoz gyakran hozzátartozik egy geopolitikai elgondolás, amely ugyanennek a kulturális rendnek a része: a bolygóméretű transzhumanizmus. Ez fémjelezi a multipoláris hegemon hatalmak által irányított (hatékonyan és rendszer-szerűen ellenőrzött) civilizációkat, az ultra-liberális globalizált gazdaságot, a nemzetállamokat meghaladva elért csupán látszólagos demokráciát. Kétségtelen, hogy mind a poszthumán, mind a transzhumán ellenpólusát képezi a nyugati kultúrának, beleértve a kereszténységet, annak alapvető hozzájárulásával együtt. De nem csak a nyugat van veszélyben: az összes kultúrát és azok kozmikus látásmódját fenyegetik a hasonló antropológiai folyamatok. Csak hogy néhány példát említsünk: nincs rá mód, hogy felmérjük, hogyan hat a *cyborg*-ember Afrika népének mély öntudatára, vagy az egyén ázsiai kultúrákat átható transzcendens voltára. Döbbenet tapasztaljuk tehát az „emberi” korábban ismert fogalmának szisztematikus leépítését. Valaki talán ellenvethetné, hogy a *cyborg* vagy a transzhumán mögött is ott

van a hús-vér ember. Ez kétségtelen. Azonban ijesztő gyorsasággal, egyre tolatódóbban történik a hús, a vér és az agy – tehát az értelem, beleértve az érzelmek világát is – mesterséges szervekre és szerepekre cserélése, míg végül az „emberinek” a szó szoros értelmében vett ellentétévé válunk. Látva mindezt, fel kell tennünk a kérdést: mit is jelent valójában az emberi cselekvés? Nem szabad elhanyagolnunk ezt a témakört, most azonban egy másik szempontot is szeretnék hangsúlyozni. Az „emberi” lebontása mély szükséglet ébreszt arra, hogy az emberiség egy minőségi ugrást hajtson végre, mintegy felülemelkedve önmagán. A horizonton ugyanis kétféle kimenetel sejlik fel: a humanizáció és a *hybris*. Ez utóbbi gyakran előkerül a görög tragédiában (gondoljunk például Aiszkhüloszra), és az ember saját hatalmának felmagsztalását jelenti. Olyan viselkedés ez, amelyet általában büntettek az istenek. Ehhez hasonlóan a poszthumán *cyborg* emberfeletti lehetőségekkel rendelkező szupermennek gondolja magát, és lassan e viselkedés végső következményeihez ér. Nem véletlen, hogy néhány tudós szerint fél évszázadon belül bárki eldöntheti, hogy meghaljon vagy örökké éljen. A görög tragédiában az istenek irtóztak a *hybristól*. Ma azt mondhatnánk, hogy maga a természet áll rajta bosszút, amely fellázad az ember felelőtlensége ellen. Az igazi humanizáció ezzel szemben azt kéri,

fokolare.org

Jesús Morán a Fokoláre Mozgalom társelnöke. Filozófus, a teológiai antropológia és a morális teológia szakértője.

hogy az alázatosabb utat válasszuk, amely termékenyebb is és sokkal méltóbb emberi mivoltunkhoz. „Humanizálni” azt jelenti, hogy még több emberséggel ruházzuk fel azt, ami már emberi. Nem kívülről jön, hanem az emberen belülről. Nem mesterséges, de nem is természetes: személyes. Nincs köze a biológiához, mert metafizikai, a szó legtágabb értelmében, amely magába foglalja a költőit és a vallásos is. Chiara Lubich számára a keresztény humanizáció a „világi ember” eljövetelét jelentette, az emberiség valóságában élő emberét. A közösségi értelemben vett „mi-Jézus”-ról beszélt, amelyben mindannyian Jézusként élünk (Isten-ember), de mindenki egyszerre önmaga és a „mi” része. Az ilyen személy az új kultúra tagja. Az igazi poszthumán ember közösségi, de mégis személyes, és így tudja gyökeresen elkerülni az énközpontúság csapdáját. ■

Forrás: CN
Fordította: Kovács Bertalan

Mártonosi László

Sokféle cél, egy pálya

Ismerek többeket, akik hogy, hogy nem, elkezdtek futni, és hamarosan rajongásig megszerették ezt a sportot. Ilyen az édesanyám is, aki ötvenéves fejjel egyszerre csak rákapott. A kezdeti hóbort azóta szenvedéllyé dagadt, így – hála az új szokásának – megkapta a családtól a kitüntető „Futórózsza” nevet. Engem még nem fenyeget a függőség veszélye, ezért jórészt szakmai ismereteimet tudom felhasználni a jelenség hátterében meghúzódó tényezők megértéséhez. A futás – mint minden sport – beindítja a szervezet endogén opiát rendszerének működését, endorfin szabadul fel, melyet a test boldogsághormonjaként tartanak számon, hiszen a fájdalom- és a stressz érzetének csökkentésén túl a testben keltett kellemes érzések

megjelenésében is szerepet játszik. A futás ezenfelül – monotonitása miatt – egyfajta módosult tudatállapotot idéz elő. Ez megváltozott érzékeléssel jár, ahol a kül- és belvilág ingerei más hangsúllyal ütik meg a tudatosodás küszöbét, a szokásos racionalitású összefüggések pedig egy másfajta logika szerint kezdenek szerveződni. Aki nap mint nap rá tudja szánni magát, hogy fusson, annak megnő az énhatékonyság érzése, ezáltal pedig az önbecsülése is pozitívabbá válik. Emellett a szabadban lenni – már önmagában rekreációt jelentő tevékenység. Lehet ezt még fokozni? Úgy tűnik, igen. Akkor, ha az ember másokkal együtt fut.

A közösségi futásról beszélgettünk a Közös Sport Egyesület elnökével,

Prokoppné Teveli Petra olimpikonnal, Újpest Futónagykövetével, és az egyik taggal, Szászvári Szabolccsal.

Hogy indult el a kezdeményezésetek, a Közös Sport Egyesület élete?

Petra: A történet kezdete 2005, amikor először került megrendezésre a káposztásmegyeri családi sportnap. Azt követően több éven át, évente kétszer megismétlődött ez a rendezvény, amelyen a családok tagjai együtt vehettek részt különböző sporttevékenységekben, játékokban, kicsik és nagyok egyaránt. Idővel e

sportszerető szervező csapat tagjaiban megszületett a vágy, hogy mindezt a tevékenységet szervezett keretek között műveljék. Egy olyan egyesületről álmodtunk, amelynek a célja a sport eszközeivel történő közösségépítés, szellemi és lelki töltettel. Így született meg tizennégy lelkes alapító taggal a Közös Sport Egyesület 2009-ben. Jómagam, mint élsportoló, kerestem a módját annak, hol tudnám legjobban adni azt, ami számomra természetes, ugyanakkor mások számára érték lehet: a futást és annak szeretetét. A 2008-as Pekingi Olimpiai részvételem után hamarosan megszületett első gyermekünk, akivel szinte egy időben jött létre a futókör, amelyet immáron hét éve vezetek.

Sok, egyre több futókör létezik, miben áll a KSE jellegzetessége?

Petra: Célunk nem csupán a futás megszerettetése, hanem annak professzionális kísérése is. Ez alatt azt értem, hogy nem egyszerűen egy futás céljából összeverődött csapat vagyunk, hanem edzéseink során helyet kapnak az atlétikában, az élsportolóknál is alkalmazott módszerek és eszközök is; vagyis törekszünk arra, hogy a hozzánk érkezők különféle céljainak elérését a leghatékonyabban támogassuk. Mire gondolkod? A több mint száz tagunkból sokan sokfélék vagyunk, így van köztünk, aki azért jött, hogy lefogyjon, volt, aki társaságra, motiváló közegre vágyott, de olyan is akad, aki a maratont tűzte ki célként maga elé, és még sorolhatnám. Ezek egészen másféle edzéstervet igénylő célok, de mindnek az elérésére lehetőséget teremtünk a csapatban. Különböző alcsoportokban zajlik a futás, az edzettségi szinteknek és a céloknak megfelelően, mégis együtt vagyunk, ugyanazon a pályán mozgunk mind, a nyolcévestől a hatvankét évesig.

Szabolcs: Számomra nagyon fontos, hogy együtt edzhetek a fiammal. Példát tudok mutatni neki, látja, hogy az apja is küzd a pályán, nem csak ő. Úgy gondolom, sokkal nagyobb kedvet és erőt ad neki, mintha én csak „leadnám” az edzőnek, majd érte jönnek az edzés végén. És habár a gyerekekkel külön edző foglalkozik, mégis az edzés alatt látjuk egymást a szemünk sarkából, tudom őt lelkesíteni, ha szükséges.

Petra: Valóban egyedülálló, hogy nálunk a család ennyire fontos szerephez jut. Az edzések ideje alatt az egészen piciknek biztosítunk gyerekvigiázót, hogy a szülők nyugodtan futhassanak. A nagyobbacskáknak pedig gyermekedzést tartunk, ahol életkoruknak megfelelő gyakorlatokat kapnak, de végig a szülőkkel egy pályán mozoghatnak. Emellett évente több alkalommal tartunk kedvcsináló futásokat Farsang Futás, Piknik Futás, Rétes Futás fantázianeveken, ahol családtagjainkkal kiegészülve élhetjük meg a futás közösségi élményét. Emellett szervezünk évente egy

Martonyi László (2)

Mikulás Futást is, ami idén második alkalommal már játékonysági célt is szolgál, egy ügyért futunk, gyűjtünk. Az esemény nyílt, bárki nevezhet.

Több, mint százan vagytok? Elég szép létszám! Mi a titok nyitja?

Szabolcs: Utcai kocogóként négy éve találkoztam az egyesülettel. Petra invitálására kezdtem részt venni a közös edzéseken. Az atlétikát

Hetente három alkalommal van futóedzés. Jobbra: a nyári edzőtáborban.

és azon belül a futást Petra szeret-
tette meg velem annyira, hogy azóta
senior nemzetközi szintű versenyekre
(EB-VB) készülök. Az egyesületben
számomra a professzionalitás is ma-
rasztaló: gyógytornászok, masszörök,
technikai fogások és eszközök, profi
edzésterv segítenek mindannyiunkat
a céljaink felé. Ugyanakkor tényleg
együtt vagyunk. Több versenyre
mentem úgy, hogy egy-egy futótár-
samat segítettem a tervezett tempójá-
ban végigfutni a távot. Lelkesítettem,
ha fáradt, frissítőket vittem neki, és
figyeltem rá a táv közben. Egy-egy
vidéki versenyen többen is el szok-
tunk indulni, ilyenkor közösen me-
gyünk oda, és a verseny után beülünk
valahova megbeszélni az élményein-
ket egy könnyű étkezés mellett.
Petra: Túl a pozitív élettani hatá-
sokon, a mozgás a lélekre is hat, és
ez beivódik. Toleranciát tanulunk
egymástól, elismerést és tisztele-
tet adunk és kapunk, megtanuljuk
értékelni a kis eredményeket is,

Prókopp András albumából

és együtt örülünk azoknak. Mivel
együtt vagyunk, lehetőségünk nyílik
gyakorolni a generációk közötti
párbeszédet is, közben pedig érezzük,
hogy egy nagy egész részei vagyunk.
Ez a csapat számunkra stabil közös
pont, a kapcsolatteremtés színhelye.
Az önzőségből kifelé, egymás felé
fordulunk. Ez egy felnőttet is formál,
hát még egy gyermeket! A sportszel-
lemiség személyiségformáló erejét
tudatosan is alkalmazzuk. A táborban
például mindennap kitűztünk ma-
gunk elé egy mottót, amit igyekszünk
azonap megvalósítani. Ilyeneket, hogy:
„Tiszteld a másikat!”, „Add a legjobb
formád!”...

Bekapcsolódási lehetőség?

Petra: Aki csatlakozni szeretne,
kedden, csütörtökön este 6-tól, illetve
szombaton délelőtt megteheti, az UTE
Atlétikai Sportstadionban. A facebook
oldalunkon keresztül pedig a mesz-
szebb lakók is figyelemmel kísér-
hetnek: <https://www.facebook.com/kozossportegyesulet>.

A KSE-ben átélük: megéri futni, csak
azért is, hogy fussanak: ez tökéletes
flow-élmény. Az edzéseken résztvevők
ezen túl érzik a törődést és a szemé-
lyes odafigyelést, ez is marasztaló.
Kedves olvasók, húzzuk fel mi is a
nyúlcipőt! Együtt. ■

A high-contrast photograph showing the lower legs and feet of a person walking on a light-colored, textured pavement. The person is walking away from the camera, and their long, dark shadow is cast prominently on the ground to the right. The lighting is harsh, creating deep shadows and bright highlights. A vertical pink line is positioned to the left of the text.

**A HALOTTAK
NAPJA AZ
IGAZI ÉLETRE
EMLÉKEZTET**

Aktuális

Az Atya ölelésében

Abban a percben, amikor majd lecsukom szememet itt a földön, azt mondják majd a mellettem álló emberek: meghalt. Valójában ez nem így van. Annak a számára vagyok halott, aki engem lát, aki ideát van. Kezem kihúl, szemem nem lát többé, de valójában a halál nem létezik, mert alighogy becsukom szemem itt a földön, megnyílok Isten végtelenségére. Meglátjuk őt, ahogy Pál mondja, színről színre, úgy, amint Ő van (1Kor 13,12). És beteljesedik a Bölcsesség könyvének ígéje, melynek 2. fejezetében ezt olvassuk: Isten az embert halhatatlannak teremtette, halhatatlanságra, saját isteni természetének képére alkotta meg őt. (vö. Bölcs 2,23)

A halhatatlanság tehát itt van már bennünk. Ezért a halál nem más, mint önmagam, létem kinyílása Istenben – örökre. A halál az Atya ölelésének pillanata, amelyre minden ember, minden teremtmény szíve vágyakozva vár.

Oreste Benzi

Amint az Atya szeretett engem... I. kötet,
Új Város, Budapest, 2010. 151.

Fotó: Merényi Zita

ember nem lehet boldog, mert képtelen megvalósítani azt az életformát, amelyet az élvezetre és szórakozásra épülő korszellem diktál. Egy olyan társadalomban, ahol a test kultusza tömegmítosszá, és így fontos gazdasági, üzleti tényezővé is vált, mindazt, ami tökéletlen, el kell rejtteni, mert a kiváltságosok öröme és lelki nyugalma ellen van, és az uralkodó modellt aláássa. E felfogás szerint jobb, ha ezeket az embereket elkülönítjük, valamilyen – akár díszes, aranyozott – válaszfal mögé, vagy az ájtatos szánalom és a mérték nélküli szociális támogatás rezervátumaiba.”

A pápa prófétai hangon emel szót az ellen az általánosan elterjedt hozzáállás ellen, amely elrejtja a sérülteket és a betegeket, elzárja vagy elkeríti őket. Gyakran nem ismerik el és nem veszik figyelembe a boldogság és a szerelem utáni vágyukat sem, e téren sem találunk megértésre. Ami érték van, az gyakran túlzott és aránytalan. Megfigyelhetjük, hogy amikor a fogyatékkal élőkről és szenvedőkről

Felfedezésre váró világ

Egy kerekesszékes politikus gondolatai a fogyatékkal élőkről Ferenc pápa nyomdokain

Mint ismeretes, templomainkban a mozgássérültek nem egyenrangú állampolgárok. Ennek fő oka a lépcső és sok más építészeti akadály, amelyet az illetékesek elég nehezen vesznek észre és távolíttatnak el. Ez a hozzáállás részben a tevékenkedő, önmegváltó kultúra hozadéaként maradt ránk, amely inkább a cselekvés erejét teszi középpontba, nem pedig az életet mint misztériumot és jelet.

Ferenc pápa idén július elején, a Fogyatékkal Élők és Betegek Jubileumán szentbeszédében e kérdés lényegére tapintott: „Sokan úgy gondolják, hogy a beteg és sérült

beszélünk, életüknek csak a legkülső rétegeit érintjük: a tanulmányaikat és a munkát, míg a szeretmet, a gyöngédségre és a szeretetre való vágyakozást már kevésbé, amely pedig az egyén misztériumába irányít, lelkének legbensőbb, legalapvetőbb dimenziójába.

A pápa így fogalmaz az evangéliumi bűnös asszonyról szóló szakaszhoz kapcsolódóan: „A boldogság, amelyre mindenki vágyik, sokféle módon kifejeződhet, és csak akkor tudjuk elérni, ha képesek vagyunk a szeretetre. Ez az út. Minden a szeretettől függ, nincs más út. Az igazi kihívás abban áll, hogy ki szeret jobban. Sok fogyatékkal élő és szenvedő ember megnyílik az életre, amikor felfedezi, hogy szeretik! Mennyi szeretet áradhat egy szívből csupán egy mosoly hatására! Ez a mosoly terápiája. Így maga a törekenység válhat vigaszunkká és támaszunkká a magányban.”

Ferenc pápa ezen gondolatainak háttérben a mozgássérültekkel illetve mozgássérültek között kötött házasságok helyzete áll. A szerelem útja és élménye. A tény, hogy ilyen házasságkötés igen ritkán történik, azt mutatja, hogy a fogyatékkal élő emberekre úgy tekintünk, mint akiknek sok mindent meg lehet adni, de nincs lehetőségük a bensőséges, kényes és összetett emberi dolgok megélésére.

Az Egyházi Törvénykönyv nem teszi lehetővé fogyatékkal élők számára, hogy pappá szenteljék őket, és valójában az általuk kötött házasságok száma is igen alacsony. Ez a két tény jól mutatja, hogy nem értjük meg, hogy a fogyatékkal élő emberek a lehetetlenség határán

élnek. A sérült és beteg emberek misztériuma maga a lehetetlenség, mely Isten művének köszönhetően lehetőséggé válik. Ezért a fogyatékkal élők Isten misztériumának legfinomabb árnyalataiból részesülnek.

A pápa végül e szavakkal zárja a bűnös asszonyról szóló elmélkedését: „Jézus az orvos, aki a szeretet gyógyszerével gyógyít, mert magára veszi és megváltja szenvedéseinket. Tudjuk, hogy Isten át tudja érezni a szenvedéseinket, mert Ő személy szerint keresztyulment ezeken (vö. Zsid 4,15). Ahogy a betegséghez és a fogyatékos-ságokhoz viszonyulunk, abból látszik, hogy mennyire vagyunk készek a szeretetre. Ahogy a szenvedéshez és a korlátokhoz viszonyulunk, az megmutatja, hogy mennyire látjuk értelmét és tudjuk értékelni az életben az abszurdnak és meg nem érdemeltnek tűnő helyzeteket. Ne hagyjuk, hogy ezek a nehézségek megzavarjanak (vö. 1Tessz 3,3). Hisz tudjuk, hogy amikor gyöngék vagyunk, akkor válhatunk erőssé (vö. 2Kor 12,10), és kaphatjuk meg azt a kegyelmet, hogy testünkkel egészítsük ki azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az egyháznak a javára (vö. Kol 1,24). Annak a testnek a javára,

A fogyatékkal élő emberek is vágyanak a szerelemre, a gyöngédségre.

amely a feltámadt Krisztushoz hasonlóan megőrzi ugyan a sebeket, a nehéz küzdelem jeleit, de a szeretet ezeket mindig átváltoztatja.”

A pápa elmélkedése nem arról szól, hogy a fájdalmat magasztaljuk vagy ájtatos szájalomra törekedjünk, hanem megérthetjük általa, hogy a beteg és fogyatékkal élő emberek életének titka Krisztus titkának középpontjában áll. A betegek és a fogyatékkal élők jelzik, előre hirdetik a számunkra a messiási idők beteljesülését. Megmutatják a gyógyulást, amely Krisztus misztériumának középpontjában áll, mert Ő magára vette minden betegségünk terhét.

Jézus megváltása mindenkire vonatkozik. A fogyatékkal élők az egyházban nem az önmegváltó mentalitás szerint, hanem Krisztus titkából és az ő sebeiből élnek. Így tekintsünk arra, aki sérült vagy beteg. ■

**Forrás: cittanuova.it
Fordította: Szeles Ági**

© Depositphotos.com / Jazef Polc

A szolidaritás áramlatai

A huszonöt évvel ezelőtt készült interjúkötet magyar kiadásában nem szerepelt az alábbi, igen aktuális válasz.

ellitoral.com.ar

Szerinted a Szentlélek miért éppen most, az emberiség történetének ebben a pillanatában küldte a földre az egység karizmáját, amit immár elismert és jóváhagyott az egyház is?

Azért, mert az egység az idők jele, annak ellenére, hogy sok minden látszik cáfolni ezt. Két példát szeretnék erre hozni: egyet vallási, egyet pedig politikai téren. Amikor ez a karizma megjelent, a Szentlélek egyidejűleg arra ösztönözte az egyházat, hogy új arculatot öltjön, a közösségi egyház arculatát. Akkor kezdett megnyílni az ökumenizmus előtt is az út. Aztán a bevándorlási hullámok miatt egyre

sürgetőbbé vált, hogy párbeszédet kezdjünk más vallások híveivel is. Mindez elengedhetlenné tette, hogy megváltozzon az egyház mind intézményes, mind karizmatikus arculatában. Az előbbi bekövetkezett a II. Vatikáni Zsinattal, az utóbbi pedig az új egyházi mozgalmakon keresztül, mint amilyen a miénk is. Politikai téren elindult az egyesülési folyamat az államok között. Ez történt néhány európai ország esetében, közvetlenül a II. világháború után, később más kontinenseken is hasonló lépések történtek. A pápák, akik a legjobban tudják értelmezni Annak a gondolatait,

Aki irányítja a történelmet, már XV. Benedektől kezdve egészen II. János Pálig felszólítanak arra, hogy szegezzük tekintetünket a távoli horizontra, az emberiség egysége felé.

Korunkban nagyobb szükség van az egységre, a közösségre, mint valaha. Ezt paradox módon a mai világpolitikai helyzet is bizonyítja. A terrorizmus fenyegetésében élünk. Ennek sok oka van, de a legmélyebb bizonyosan az, hogy hatalmas szakadék húzódik a gazdag és szegény országok között. Hogy mit tegyünk konkrétan? Bölcs dolog lenne, ha a világban létrehoznánk az egység, a testvériség, a szolidaritás áramlatait, amely megmozdítja a szíveket. Ennek nyomán könnyebben lehetne mozgásba hozni az anyagi javakat is. Istentől kapott karizmánk is ezt a folyamatot segíti elő. Alkalmas arra, hogy tegyen, sőt már tesz is ennek érdekében: az egyetemes testvériség szövetét hozza létre ott, ahol működik. Isten áldását kérem minden olyan kezdeményezésre, amit mi magunk vagy mások ezért a célért folytatnak. ■

Forrás: Franca Zambonini:
L'avventura dell'unità.
Città Nuova, 1991
Fordította: Tóth Ilona

**Lehetővé
kell tennem
az eltérő
távlatok
találkozását**

Új szemekkel

A hegyekben sétáltam egy ösvényen, amely körbefonja az ott csúcsosodó 1250 méter magas hegyet. Jól lehetett látni a völgyet és a csúcokat. Gyönyörűséges volt. Arra gondoltam, lefestem ezt a látványt, amint hazaérek. Tíz méterenként megálltam, hogy lelkembe véssem a kompozíciót, a szép távlatot, a kilátást. Aztán tovább, öt méter után újabb csodálatos kilátás tárult elém, az előzőtől teljesen különböző. Nem gondoltam volna, hogy életem folyamán milyen gyorsan változik a kilátás, a nézőpont. Nem tudnám megmondani, melyik a legszebb. Minden párosítás, minden csillagkép

**Klaus Hemmerle saját
akvarellje**

más és más, mindig új meglepetés. Ily módon a világot mindig egész másnak láttam. Néztem az égboltnak egy darabját és megértettem, hogy amit látok, valójában az összes lehetséges találkozás végtelen teljessége, mely egyetlen valóságból fakad, de folyamatosan új távlatokban, más szemszögből jelenik meg. Ezért nem mondhatom, hogy az egyik látásmód helyes, a másik pedig hibás, hanem úgy kell előrehaladnom, hogy lehetővé tegyem ezeknek az eltérő távlatoknak a találkozását. Így azt látom, hogy az egyetlen Istenben, akiben hiszünk, minden teremtettség valóság, minden teremtettség ember és dolog jelen van, és mindig új módon találja meg és új módon keresztezi egymást. Velünk is ez történik: késznek kell lennünk otthagyni egy nézőpontot, egy távlatot azért, hogy egy másikra tegyünk szert. Istenben hagyjuk ott a távlatot, és az megmarad. Azon kellene fáradoznunk, hogy az emberek kézzelfoghatóvá tegyék egymás számára a mennyország eme végtelenségének egy-egy darabját. Minél inkább ennek a szépségében találkozunk, annál inkább egymásban élünk, értékeljük egymást, és a földre hívjuk a mennyország egy darabját. A mennyei Jeruzsálem része ez itt közöttünk, az első fuvallata annak, aminek ki kell alakulnia. ■

Forrás: www.focolare.org

Fordította: Tóth Judit

www.focolare.org

Nem vagyunk egyedül

Van, amikor elégedettek vagyunk, erőt érzünk magunkban, úgy tűnik, minden egyszerű és könnyű. Máskor teherként nehezdednek ránk a problémák és megkeserítik a napjainkat. Lehetnek ezek kisebb kudarcok a mellettünk élők iránti szeretetben, vagy képtelenek vagyunk megosztani másokkal nagy életcéljainkat. Lehet ez egy betegség, aggasztó anyagi gond, csalódás a családtagjainkban, belső kétség vagy megingás, munkanélküliség vagy háborús helyzet, amely nyomaszt, és nem találunk kiutat. Ezekben a helyzetekben az a legnehezebb, hogy látszólag egyedül vagyunk kénytelenek szembenézni a próbatételekkel, nem kapunk támogatást senkitől, aki határozottan segíteni tudna.

Kevesen éltek át annyi örömet és fájdalmat, annyi sikert és meg nem értést, mint Pál apostol, ő mégis bátran teljesítette küldetését, és nem engedte, hogy erőt vegyen rajta az elbizonytalanodás. Vajon „szuperhős” volt? Nem. Gyenge, törekeny és a feladatra alkalmatlan embernek érezte magát, de volt egy titka, amelyet feltárt a Filippiben élő barátai előtt: „Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” Felfedezte Jézus állandó jelenlétét az életében. Pál akkor sem érezte magát egyedül, amikor mindenki elhagyta: Jézus akkor is mellette állt. Ő volt a támasza, Ő vezette tovább és segítette, minden viszontagságon át. Teljesen átjárta az életét, és Ő lett számára az erő.

Pál titkát mi is magunkévá tehetjük. Mindent elviselek, amikor egy-egy fájdalomban felismerem és elfogadom Jézus misztikus közelségét, mert magára veszi ezt a fájdalmat, szinte azonosul vele. Mindent elviselek, amikor szeretetközösségben élek a körülöttem lévő emberekkel, mert ilyenkor Ő jön közénk, ahogy megígérte (vö. Mt 18,20), és az egység

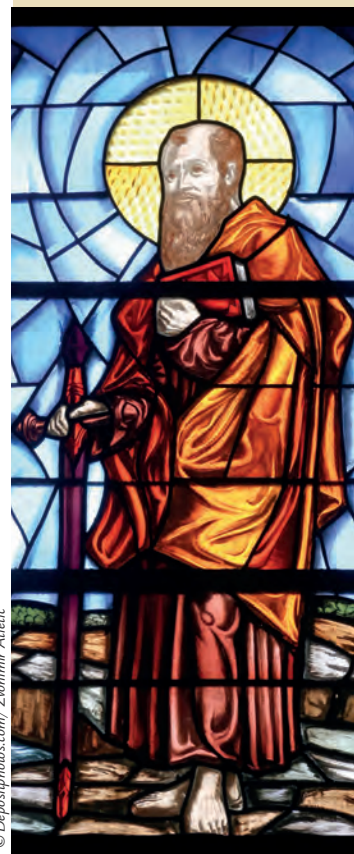
ereje lesz a támaszom. Mindent elviselek, amikor gyakorlattá váltam az evangélium ígét: ezekből nap mint nap útmutatást kapok, mire is vagyok meghívva, megtanítanak, hogyan kell élnem, és bizalommal töltenek el.

Erőt kapunk nemcsak saját személyes vagy családi próbatételeink elviseléséhez, hanem ahhoz is, ami a világban történik körülöttnk. Ártatlan naivitásnak tűnhet mindez, hiszen annyi problémája van a társadalomnak és a nemzeteknek. Mégis „mindent” el tudunk viselni, ha velünk van a Mindenható; „mindent” és ez az a jó, amit Ő irgalmas szeretetében elgondolt számomra és általam mások számára is. S ha ez a jó nem is valósul meg azonnal, hinnünk és remélnünk kell továbbra is Isten örökkévalóságot átölelő szeretettermében, mely mindenképpen megvalósul.

Dolgozzunk „kettesben” vele, ahogy Chiara Lubich tanította: „Semmit sem tudok tenni bizonyos pillanatokban azért, akit szeretek és veszélyben van, vagy beteg, más alkalommal pedig egy bonyolult helyzetért... Egyetlen dolog, amit tehetek, hogy jól csinálom, amit Isten tőlem kíván ebben a pillanatban: jól tanulok, takarítok, imádkozom, odafigyelek a gyerekeimre... Isten majd gondoskodik róluk: megoldja a bonyodalmat, megerősíti, aki szenved, elébesiet a váratlan helyzeteknek. Ezt a munkát „kettesben” végezzük, teljes egységben vele. Részünkről nagy hitre van szükség Isten szeretetében gyermekei iránt, Isten pedig e tetteink miatt megbízhat bennünk. Ez a kölcsönös bizalom pedig csodákat művel. Látszik majd, hogy ahová mi nem jutottunk el, oda valóban elérkezett valaki Más, és Ő sokkal, de sokkal többet tett.” ■

¹ Chiara Lubich, *Scritti Spirituali*/2, Città Nuova, Roma 1997, 194-195.

**„Mindent
elviselek
abban,
aki erőt ad.”
(Fil 4,13)**

© Depositphotos.com / Zenimir Alatic

© Depositphotos.com / Katarzyna Barlasiewicz

Adni és kapni

Egy eléggé tömött buszon felszállt egy fiatal férfi kopottas ruhában. Elővett egy nagy csésze tejfölt, kinyitotta, és egy régi halkonzerves doboz tetejével kikanalazta, csak úgy magában, kenyér nélkül ette. Megdöbbenem, mert ez mindenki szeme láttára történt, és nagyon szívbemarkoló volt a konzervdoboz fedél, mint kanál. Volt nálam két finomabb kifli és házi fasírt. Ez lett volna a vacsorám. Ráadásul ki voltam éhezve, mert gyakran nem tudok nyugodtan enni, és arra vártam, hogy este jóízűen elfogyasztom. Rögtön az jutott az eszembe, hogy odaadom, majd eszem mást, amire nem fájít így a fogam. De aztán arra is gondoltam, hogy ennem is kell néha normálisan. Igen, de II. János Pál pápán soha nem maradt meg a télikabát, mert azonnal továbbadta annak, akinek nem volt. Amint így gondolkodtam, megtaláltam a megoldást. Elfelezttem. Készítettem ott a buszon az egyik kifliből egy szendvicset, és beletettem a fasírt szeleteket. Papírzsebkendőbe csomagoltam, és odaadtam a fiatalembernek. A legnagyobb megdöbbenésemre, a mellette lévő nylon zacskóból konzervet vett elő és felém nyújtotta. Megköszöntem, de nem fogadtam el. Miközben visszatette, elkezdte mondani, hogy milyen munkát végez, és még sok mindenről beszélgettünk, amíg le nem kellett szállnom. ■

Téglásy Klára

Ünnepi készületben

Beléptem egy kilósboltba, és valaki kiszólt a függöny mögül: „Emőke, te vagy az?” Margó, egy igen kedves régi társam is ruhát keresett magára. Aztán együtt folytattuk a körutat. Margó minden boltban próbálta felhívni a figyelmemet valamire.

Nem értettem, azt meg még kevésbé, amikor megkért, hogy próbáljak magamra egy blúzt. Kiderült, hogy ő akar megajándékozni engem, és örül, hogy végre sikerült. Igen meglepett ezzel. Közben továbbra se találtam se ruhát, se külön szoknyát, nyári kabátkát – pedig az aranylakodalmunkra készültünk. Egy közeli ismerősöm választékos ruhadarabokkal halmozott el kölcsönbe, én pedig örömmel elfogadtam. Ünnepünk előestéjén egy árus bódében ott volt előttem a megálmodott szép holmi: perui természetes anyag, hagyományos magyar díszítéssel, párat fel is próbáltam...

Az esti mise alatt viszont feltettem magamnak a kérdést: Kell neked ilyen drága holmi? Talán már nem a szegénységet igenled? Nem „a jár nekem” szólama, „az illik” hiúsága, „a megérdemlem” gögje ez? Végül egyszerű volt a döntés, hiszen két ember is megelőzött a nagylelkűségével. ■

Hortoványi Emőke

Őszinte hang

Hétvégén gyermekeim egy komoly elköteleződést kérő programon vettek részt, aminek nagyon örültem. Vasárnap este egyikük kijelentette, hogy másnap nem megy iskolába, mert nem tud felkészülni az esedékes dolgozatra. „Szó se lehet róla – mondtam –, kamuból nem maradunk itthon.” „Akkor egyest kapok” – válaszolta.

Kimentem a szobából, de éreztem, nem maradhat ennyiben a dolog, mert tapintható volt a feszültség. Isten elé állva is úgy láttam, nem lenne helyes ezt megengednem, és igazolni a hétfői napot, még akkor sem, ha jó ügyet szolgálva telt a hétvégeje. Nem bújhatunk ki a kötelezettségeink alól, nem az lenne a szeretet, ha erre biztatnám. Visszamentem, ezt elmondtam neki, és azt is hozzáfűztem, szívesen beírom az ellenőrzőbe, hogy a hétvégi program miatt nem tudott felkészülni, valamint felajánlom érte, a tanulásiért az éjszakába nyúló munkámat, amit nekem se könnyű megtennem fáradtan, rossz közérzettel. A béke helyreállt, nekilátott a tanulásnak, amit felajánlott értem, és másnap megírta a dolgozatot. Ötös lett! ■

Feketéné Raáb Éva

Pixabay

© Depositphotos.com / Louis-Paul Stronge

A túlélés bátorsága

Egy asszony
megrázó történetén
keresztül
bepillantást nyerünk
Mianmar jelenlegi
helyzetébe.

Yangon egy fejlődésének csúcán levő városnak tűnik. Épülnek a felhőkarcolók, a hatalmas bevásárló központok. Daruk körvonalaazódnak a porfelhőben abban a városban, amely egykor Mianmar fővárosa volt, és továbbra is vitathatatlan szimbóluma marad, mindenekelőtt a Svedagon miatt, amely talán a világ legismertebb pagódája. Ez az arany templomegyüttes éjjel teljes pompájában ragyog, így a város számos pontjáról látható. Mianmar (melyet az angolok Burmának hívtak) évtizedeken keresztül, az 1962-ben bekövetkezett katonai államcsíny után, rémálomban élt. Többször tettek rá kísérletet, hogy eljussanak a demokratikus berendezkedéshez. 2015 novemberében választásokat tartottak, abban a reményben, hogy végre megvalósul a demokratikus berendezkedés. Február elején ült össze az új parlament, s ez ismét reményt adott az embereknek, akik egyhangúlag

támogatták Aun Szan Szu Kji pártját. A politikusnő, akit 1991-ben Nobel-békedíjjal tüntettek ki, a nyolcvanas évek végén megnyerte a választásokat, utána pedig évtizedekig háziőrizetben és börtönben volt, ahonnan 2010-ben szabadították ki. Az elmúlt időszakban volt alkalmam kétszer is Mianmarba utazni, és kíváncsi fülektől távol beszélgettem az ország aktuális helyzetéről egy negyven év körüli asszonnyal. Arcvonásai alapján sokkal fiatalabb tűnik, de mégis olyan történetről mesélt, mely ma Mianmar szimbóluma is lehetne. Jeffrey, az ifjú férj, nagyon aktív volt a sáfrányos forradalomban 2007 végén, amikor az emberek – többszáz buddhista szerzetessel együtt – megszállták Yangon és Mianmar utcáit azért, hogy a katonák és diktatúrájuk ellen tiltakozzanak. A sáfrányos forradalom utáni terror időszakában, amikor több tucat szerzetest megöltek és a folyóba meg a csatornába dobálták, Jeffrey-t egy délután több férfi körbevette, és meghívták egy csésze teára. „Mindannyian tudjuk – fűzi hozzá az asszony –, hogy mit jelent az ilyen jellegű meghívás. A férjem eltűnt és öt napig nem tudtunk róla semmit.” Aztán következtek a kihallgatások. „Az informátoraink hálózatának köszönhetően megtudtam, hogy szinte megőrült. Végre sikerült megtalálnom a módját, hogy találkozzam vele. Mentálisan teljesen rendben volt, de olyan fizikai és pszichés kínzásokat szenvedett el, melyek hatására minden ember rosszul lenne.” Néhány hónap elteltével Jeffrey-t

tíz év börtönre ítélték és Miingianba szállították, egy olyan városba, ahova Yangonból busszal lehet eljutni egy éjszaka alatt. „A börtönélet nem csak kemény, de embertelen is, ezért próbáltam legalább két-háromhavonta találkozni vele.” De közben a fiatal anya és lánya élete se volt könnyű. „Anyámnak egyáltalán nem tetszett, hogy hozzájárultam férjem politikában való részvételéhez, veszélyeztetve ezzel a család életét. Nagyon világosan beszéltem hozzá. Csak azzal a feltétellel fogadott vissza magához, ha gondoskodom a megélhetésemről.” Ezért az asszony munkát keresett

Illusztráció: Valerio Spinelli

és talált is egy telefonközpontban. De titokban kellett tartania, hogy rokoni szálak fűzik egy politikai fogolyhoz. A fiatalasszony ezért évekig képes volt eltitkolni férje helyzetét, miközben rendszeresen látogatta őt. Éjszaka utazott hozzá, mert így a lehető legkevesebbet hiányzott a munkahelyéről. A történetnek nincs vége: néhány részlet hátborzongató, más pillanatok kegyetlenek és embertelenek. 2010 áprilisában Jeffrey magas lázzal kórházba került, mert légzési és gyomorproblémái voltak. Az orvosi ellátás nem volt megfelelő, és nem

csak azért, mert nem volt kielégítő az egészségügyi háttér, hanem politikai okokból is: valószínűleg tífusza volt, de maláriával kezelték. Az immunrendszere legyengült a börtön és a lehetetlen körülmények miatt, és összeomlott. Aztán kórházba szállították, majd kiengedték, és 2010. július 16-án feleségét telefonon értesítették, hogy tanácsos lenne azonnal meglátogatni férjét kritikus állapota miatt. Amikor az asszony megérkezett a börtönbe, Jeffrey már kómában volt, és néhány perc múlva meghalt, anélkül, hogy a felesége bármit is tudott volna tenni érte, ha csak annyit nem,

hogyan a rács másik oldaláról nézte őt. A fiatalasszonynak sikerült megkapnia férje holttestét, és megszervezni a temetését. Jeffrey keresztény temetésben részesült a város székesegyházában, annak ellenére, hogy a pap a rendőrségtől egyértelmű utasításokat kapott, hogy ne mondjon misét érte. Miután több mint egy órát beszélgettem ezzel a mianmari asszonnyal, rádöbentem, hogy ez a nép mit is állt ki évtizedeken keresztül.

„Amint férjem meghalt – mondja bizalmasan – a BBC, a CNN és különböző tévé- és rádiótársaságok, valamint nevesebb lapok újságírói is megjelentek. Eddig még senkinek sem mondtam el ezt a történetet. Senki sem ismerte az elejétől a végéig. Ez az első alkalom, hogy erre sor került.”

Megkérdeztem, hogyan tudta mind ezt fizikailag és lelkileg is túlélni.

„Nagyon erős lettem. Megértettem, hogy minden és mindenki ellenére túl kell élnem. Küzdöttem, noha eleinte nagyon haragudtam Jeffrey-re. A politikai elkötelezettsége következtében kerültem én is és a lányunk is ebbe a helyzetbe. Egy napon barátnőmon keresztül megismertem olyan keresztényeket, akik, mint most már én is, élük az evangéliumot. A velük való kapcsolatból megértettem, hogy el kell fogadnom ezt a helyzetet, és Istenért kell élnem. Egyedül nem bírtam volna ki.”

Későre jár. Yangonban este 9 után nem könnyű közlekedési eszközökkel hazajutni. Ennek az anyának és lányának viszont haza kell érnie. Úgy válunk el egymástól, hogy tudjuk, van egy közös és szörnyű titkunk, és kérte, meséljem el másoknak, hogy hazája ne legyen többé olyan, mint amilyen eddig volt. ■

Forrás: CN
Fordította: Tóth Judit

A siker kulcsa a jókedv

A jókedv pozitív hatással van az emberre: javítja az egészségi állapotunkat (azáltal, hogy felszabadítja a szervezetünkben az úgynevezett prosztaglandinokat), csökkenti a köztünk levő feszültséget. Hajlandóvá tesz más javaslatainak elfogadására, és elősegíti, hogy tevékenységünk pozitív kimenetelű legyen. Egyszóval a magánéleti és szakmai sikereinket is meghatározó tényező. Jókedvű emberekkel jó érzés megismerkedni, együtt dolgozni, barátkozni. Társaságukban jobban érezzük magunkat. Szívesen válnánk mi magunk is olyan emberré, aki jókedvű és jó hangulatot teremt maga körül. De vajon miért nem sikerül?! A jókedv a jelennel való megelégedettségből, a jövőbe vetett bizalomból, a derüből,

az öniróniából és abból a képességből születik, hogy a helyzetekből ki tudjuk hozni a pozitívumot. Mélyen gyökeres, a személyiségünkben, abban, hogy kik neveltek bennünket: érzékeny, empátikus, vidám és mosolygós emberek, vagy éppen ellenkezőleg: szomorú, pesszimista és életkedvüket vesztett személyek.

Van akit jobban, van akit kevésbé neveltek vidámságra, de alapvetően mindannyian a „jókedv építőivé” tudjuk alakítani magunkat. Hogyan? Ez leginkább nézőpont kérdése: mire fektetek hangsúlyt abban a helyzetben, amelyet éppen megélek? Félig üresnek vagy félig telinek látom a poharat? Egy idős nagybátyám mindig mosolygott, és amikor vele voltam, olyan érzés volt, mintha egy nyugodt

tenger mellett lennénk, ahol az üde szellő felfrissít, és jókedvvel, örömmel tölt el. Mindenből ki tudta olvasni a „szépet”: „Milyen szép magasak azok a fák!”, „Milyen kényelmes ez a fotel!”, „Nem szeretem ugyan a zöldséget, de nézd, milyen szép színe van!” Különleges tehetsége volt erre, és az ő „gyermeki” egyszerűsége még nyolcvan évesen is jókedvet és derűt árasztott.

Egyikünknek sem lehetetlen, hogy a „jókedv terjesztőjévé” váljunk. Végeztek egy kísérletet, amelyben egy átlagos munkanapon megkértek egy buszsofőrt, hogy ne köszönjön egyik utasnak sem, tehát mutasson mogorva hozzáállást. A következő napon ezzel szemben arra kérték, hogy próbálja meg örömmel fogadni őket, egyszerű viselkedési stratégiákat alkalmazva: köszöntse szívből jövő *Jóreggelt!*-tel az összes felszállót, és ha úgy érzi, mosolyogjon is rájuk. Egy megfigyelő lejegyezte, hogy mi történt a buszon. A második napon sokkal több ember beszélgett a buszsofőrrel és egymással is. Mintha kicserélték volna az utasokat, többnyire mosolyogtak, előzékenyek voltak, például szabadon hagyták az időseknek fenntartott ülhelyeket. A buszsofőr állítása szerint a munka a második napon sokkal könnyebben ment, szinte élmény volt. Azzal, hogy kilépett önmagából, a saját természetéből, mindenkinek örömet szerzett, még saját magának is! A jókedv, a szíves fogadtatás fertőző, sokkal inkább, mint egy vírus, és rögtön meglátszik az eredménye.

És a családban? Azt javasolnám, hogy a házassági eskükhöz fűzzünk hozzá még egy mondatot. Ezt valahogy így fogalmaznám meg: „A szülők megfogadják, hogy mindig optimisták és jókedvűek lesznek a gyermeikkel.” Erre azért lenne szükség, mert a gyermekekben akkor szilárdul meg

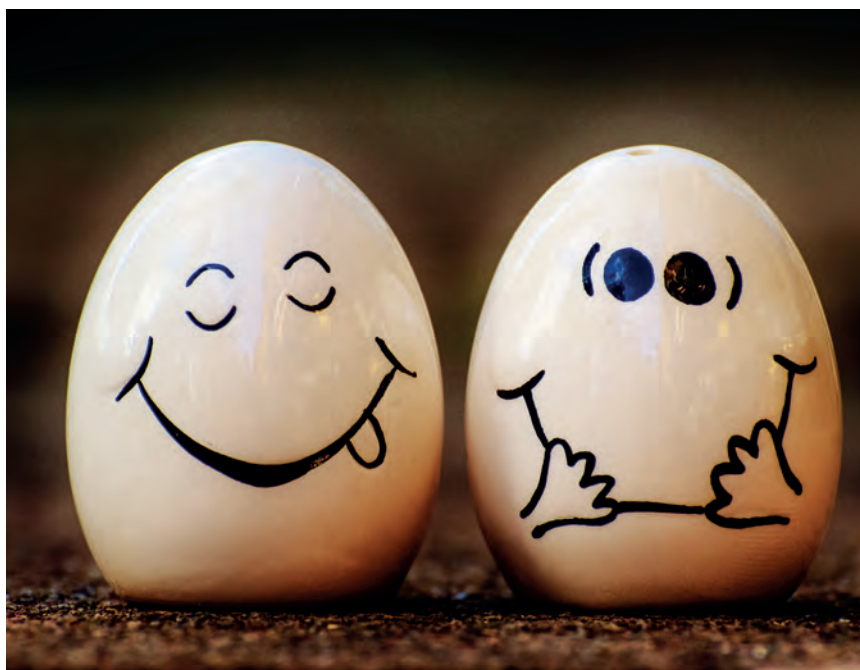

Photo.com (2)

az önbecsülés és a magabiztosság, ha a szüleik képesek hinni a jövőben, függetlenül a jelen racionális elemzésétől, és biztosak abban, hogy a köztük és a gyerekeik között lévő szeretet „végül mindent legyőz”. A jókedv lesz a gyümölcse annak, ha ilyen „szemüvegen” keresztül látjuk a világot, ha képesek vagyunk kiolvasni a pozitívumot minden helyzetből.

Befejezésül hadd javasoljak egy egyszerű trükköt ahhoz, hogy „mindig vidámak” legyünk, és jókedvet árasztunk magunk körül. Amikor úgy tűnik, hogy semmi sem halad jó irányba, mielőtt elcsüggednénk és elszomorodnánk, keressünk három pozitív dolgot abban, ami történik. Biztos vagyok benne, hogy meg fogjuk találni, és innen kihajthat a jókedv csírája! Ez nem butaság vagy könnyelműség. Ez a „reziliencia”, a képesség, hogy a nehézségeket ne fékező erőnek tekintsük, hanem lehetőségnek a növekedésre, és arra, hogy minél jobb megoldást találjunk az elénk táruló helyzetekre. Ennek a hozzáállásnak váratlan és csodálatos eredményeként rá fogunk találni magunkban a jókedvre. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

Vidám vagy bántó tréfa?

Férjem gyakran nevetgél, játszik hároméves fiammal. Jó őket együtt látni. De néha, mikor a férjem túllő a célon a becenevek adásával és a poénkodással, a kisfiam megharagszik. Meddig lehet elmenni a viccelődéssel?

aláírt levél

Kedves anyuka, köszönöm Önnek a kérdést, mert lehetőséget nyújt, hogy arról beszéljek, mit jelent a nevetés egy gyermek számára. Az első szabály, hogy ne gúnyoljuk ki gyermekünket, mert ez erőszakot jelez, nemcsak mert nem érti, hanem azért is, mert azt érezteti vele, hogy a felnőttnek hatalma van felette.

Ettől eltérő azonban az üzenete annak, amikor a szülő a gyerekekkel játszik és nevet. A közös játék során belépünk az ő valóságába, az ő világába, együtt álmodozunk és belefeledkezünk a játékba. Nevetni élvezetes, és emellett visszahat testi és lelki egészségünkre is. A kutatók szerint a nevetés kilazítja a befeszült rekeszizmot, és ezáltal a gyermek megspórol egy sor sírást. A nevetés továbbá az apával való együttlét örömet és szépségét is jelenti, aki jót akar neki, és ezért feladja a saját világát.

A gyermek nevet ezen, és a nevetésben találkozunk egymással. Egyben fölöttébb vicces is számára, hogy az ő „hatalmas” apukája leereszkedik hozzá, játszik vele, és beveti minden fantáziáját kapcsolatuk érdekében. Az apa így újra felfedezi a saját gyermekkorát, találkozik a múltjával, a hála pillanatait éli meg, anélkül, hogy más célja lenne, mint megtapasztalni az ajándékozás és az összetartozás lényegét. A gyermekek az emberségünkkel való találkozás lehetőségét kínálják nekünk: mosolyukkal és ártatlanságukkal lefegyvereznek minket, úgy érezzük magunkat mellettük, mint az Atya, aki valószínűleg velünk mosolyog. ■

Forrás: CN

Fordította: Sás Benedetta Sára

Fotó: CN

Levél Lenke

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű szép park. Különbőfő fák és bokrok éltek benne, madarak fészkeltek a fák ágain, s mókások ugráltak ide-oda. Egy játszóteret is építettek a park szélén, a közepén pedig egy szép templom állt. Sok ember járt erre-felé, s minden évszakban csodálták a park szépségeit.

Tavasszal, amikor megjelent Tavasz Tündér, a fák ágain máris kipattantak a rügyek, s madárdaltól visszhangzott a környék. Nyáron a dús lombok szinte sátoorként

borultak a padokon pihenők fölé.

Most Őszanyó uralkodott. Reggelente hűvös harmatot szórt a fákra, s igencsak elővette festői tehetségét is.

– Mi lett veled, Lenke? – kérdezte Levél Lujza a szomszéd jegenyéről.
– Tegnap még szép zöld voltál.

Most pedig piros foltok vannak a ruhádon!

– Jé, tényleg!

– válaszolt Lenke – Rajtad meg sárga pöttyök lettek! Mi történt velünk?

– Azt mondta a Fa – szólt közbe Tölgy Tibi – hogy ez mindig így van. Mi, levelek minden ősszel megszínesedünk, hogy könnyebb legyen lehullani.

– Mit csinálni?

– Hát lehullani! Olyankor elenged minket a faág, és szépen leszállunk a földre.

– Az nagyon fáj?

– Egyáltalán nem fáj.

– És a földön mi lesz velünk?

– Úgy hallottam, hogy egy kicsit átalakulunk. A mi részeink előbb-utóbb belekerülnek a földbe. Azt is mondta Fa, hogy akkor majd a gyökereivel felszív minket.

– Jé, hát eddig ő táplált minket, aztán meg mi fogjuk őt?

– Azt hiszem, igen.

– De érdekes! Pedig én nagyon szeretek levél lenni, és nézd, milyen szép piros lettem! Rajtad pedig egyre több sárga pötty lesz! Én nem akarok lehullani! Nekem így nagyon jó!

– Lehet, hogy jó, de amikor Szél bácsi rád fújja a fagyot, nem tudsz tovább fennmaradni. Elgyengül a karod és lehullasz.

– Félek!

– Ne félj! Most még élvezd Őszanyó langy-melegét, és színesedj, hogy minél szebb legyél!

– Miért?

– Hogy örüljön, aki meglát.

A gyerekek majd játszani fognak velünk, hazavisznek és lerajzolnak minket, mások összegyűjtenek és bukfenceznek velünk.

– Az nagyon jó lehet!

Telt-múlt az idő, s egy reggelen megérkezett a Szél. Megrázta az ágakat, ráfújta a levelekre, azok pedig kezdtek lefelé szállodogálni.

– Jaj, sziasztok úgy érzem, repülök! – szolt Lenke – Milyen jó repülni!

– Majd megyünk utánad!

Amikor már mindannyian lent voltak, összebújtak, s Tölgy Tibi mesélni kezdett.

– Tudjátok mi következik most? Majd esni fog ránk az eső meg a hó, ettől nagyon csúnyák leszünk. Alig lehet majd ránk ismerni. De nem baj. Így tudunk csak eljutni a Fa gyökeréhez, amivel a Fa majd felszív minket. De addig aludjunk, és álmodjunk egy új Tavaszról.

– De álmos lettem! – szolt Lenke, és behunyta a szemét. Álmodjunk szépeket, és majd találkozunk, ha újra levelek leszünk. ■

A cigány lélek közelről

KÖNYV

Bari Károly cigány költő 17 évesen megjelent első verseskötetével (Holtak arca fölé) hirtelen robbant be a kortárs magyar líra élvonalába. Megrendítő vallomásai nyersen, de határtalan szeretettel, elkötelezettséggel idézik a világot, ahonnan elindult. Az évszázadok óta vándorló s valójában

teljesen még most sem letelepedni tudó cigányság nyomorúsága, szenvedése, elátkozottságnak tűnő tragédiája elevenedik meg verseiben. Ő, bár képzőművészeti főiskolát és bölcsészkart végzett, s így látszólag már kiemelkedett, érzéseiben, erkölcsében, tetteiben mégis teljesen vállalja népe sorsát. Költészete vád a sors kegyetlensége ellen, de nem lázad a társadalom, az együtt élő magyar nép ellen.

Cigány léte mellett teljes értékű – és micsoda értékű! – magyar költő is. A hagyományok vállalása – Kelet, vándorlás, szitár, szatori, cigánysor, putri, tánc – mellett ott izzik benne a magyar múlt, a magyar költészet – Petőfi, Radnóti, Dózsa György, Kormos István. A természeti múlt szerves örököse, de érzi, látja a modern nagyváros dermesztő fenyegettségét is – albérlet, zsúfoltság, lakótelep. Fel kell fedeznünk a cigányság kultúráját. Művésztük, leginkább az irodalom, részben a tánc, a zene, az újkori magyar kultúra egyik sajátos, de szerves része. Romboljuk le a társadalmi előítéleteket, és nyílunk meg teljesen, fülünkkel és szívünkkel, lelkünkkel a köztünk élő hatalmas értékek felé. Ennek a kultúrának egyik kimagasló és lassan már elfogadott (József Attila-díj, 1984), csodálatos, de megrendítő alakja Bari Károly, aki így fogalmazza meg „hitvallását”:

„...ökölbe-görcsösödött ötágú csillag ujjaink
világítják meg útunkat jövőnk felé,
énekeljünk az életről, fülemülék imájával
kihímvett reggeleikről, énekeljünk vidáman, fiúk!”

Hortoványi Jenő

Bespájzsolva

FILM

Újból egy klasszikus a decemberi Közösségi Filmklub kínálatában! Magyarország a II. világháború végnapjait éli. Véget érhet a sok szenvedés? Látszik már a kiút? Keleti Márton filmjében tanúi lehetünk annak, milyen, amikor az amúgy siralmas, hervasztó helyzetet humorral oldjuk fel. *A tizedes meg a többiek* megkerülhetetlen alapmű, 1968-ban készült, és azóta népszerűsége korosztályokon átívelően töretlen. Sajátos eszköztárával karikírozza ki azokat a helyzeteket, amikor az egyszerű ember sem tudja, pontosan hová is tartozik, kinek a jelmezét kell felvennie, illetve melyik felvett szereppel járhat jobban. Bár a filmben szereplő

lehetséges, hogy akárhányszor megnézzük a tizedest, mindig bespájzolhatunk egy adag jókedvet belőle. ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. december 2. péntek, 19:00 A tizedes meg a többiek

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közelelti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Munkatársak: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

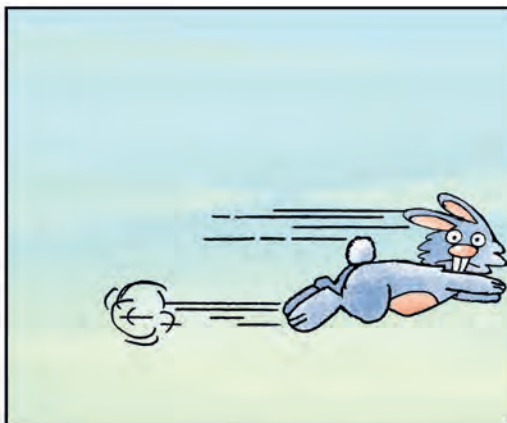
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

© Depositphotos.com/ alphaspirt

új város

Megjelent Közösségi Lelkiség
sorozatunk legújabb része

Chiara Lubich: Az elhagyott Jézus

Jézus elhagyatottságának misztériuma
az egység lelkiiségének központi gondolata.
Ennek újdonságáról, a keresztény
hagyományhoz kapcsolódásáról és
társadalmi jelentőségéről is olvashatunk
a kötetben.

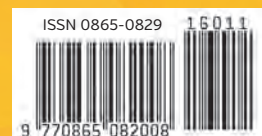
Közösségi Lelkiség sorozatunk
köteteit egy-egy témában való
elmélyülésre ajánljuk.

Megrendelhető:

ujvaros.konyv@fokolare.hu

Ára: 1500 Ft

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2016/11